

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיִּקְרָא

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבָּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּרֵי הַזֹּהַר, סְפִוּרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֹדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֹדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִוּר מִדְּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לְאֹרֶז עַל יְדֵי "מִכְּפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר ועמוד מקצועי
0527615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק
 ז. הסכמות ומכתבים (המשף).....
 ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
 יא. שבת בו תשוב.....
 טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
 יט. צדיק מעניש חסיד שלו בעולם הזה כדי שלא יצא מכשול מתחת ידו.....
 כא. השבת בישראל כהלכתה.....
 כג. ספוגי הזהר.....
 כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
 כז. בעיר קראקא.....
 כט. מזכה הרבים כהלכתה.....
 לא. אגרות הזהר.....

אחרית הימים

ישמעאל - פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו

כתיב בפרשת לך לך (בראשית ט"ז י"ב): "והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל פני כל אחיו ישכון". ותירגם אונקלוס: "והוא יהא מרוד באנשא הוא יהא צריך לכלא, ואף כל בני אנשא יהון צריכין ליה, ועל אפי כל אחוהי ישרי".

ישמעאל - תחילה ינצח ואחר כך ינוצח

הכל שונאין אותו ומתגרין בו... ויהיו להם מלחמות עם כל העמים... שינצח מתחילה כל הגויים, ואחר כך "יד כל בו" - שינוצח בסוף...

בן דוד יצמח, כשיפול ישמעאל

כתיב בפרשת חיי שרה (בראשית כ"ה י"ח): "וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בואכה אשורה על פני כל אחיו נפל" כתב "בעל הטורים": "על פני כל אחיו נפל" וסמך ליה "ואלה תולדות יצחק" - לומר, כשיפול ישמעאל באחרית הימים, אזי יצמח בן דוד שהוא מתולדות יצחק.

(בעל הטורים בראשית פרשה כ"ה פסוק י"ח)

אחרית ישמעאל - לאבדון

כתיב בפרשת בלק (במדבר פרק כ"ד פסוק כ"ד): "וְיָצְיִים מִיַּד כְּתִיב וְעָנָו וְעָנָו עֵבֶר וְגַם הוּא עָדִי אֹבֵד". ובתרגום ירושלמי: ויפקון אוכלוסין סגין בלברניא מן מדינתא רבתא ויצרפון עמהון לגיונין סגין מן דרומאי וישעבדון אתוריא ויצערוון כל בני עבר נהרא וברם סופיהון דאלין ודאלין לאבדון יהוי ואובדנא עד לעלם.

(תרגום ירושלמי במדבר פרשה כ"ד פסוק כ"ד)

ביד מלך המשיח - כולם יפלו

מזבא בתרגום "יונתן בן עוזיאל": וציצין יצטרחן במני זיינא ויפקון באכלוסין סגיאין מן למברניא ומארע אטליא ויצטרפון בלגיונין דיפקון מן קוסטנטיני ויצערוון לאתוריא וישעבדון כל בנוי דעבר, ברם סופהון דאיליין ואליין למיפל ביד מלכא משיחא ויהוון עד עלמא לאובדנא. המשך בעמוד ל

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אל תמנע בשביל הפחד לכנס בעסק החכמה כי מה נפש חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חיה חיים

פתיב עת לעשות להוי"ה הפרו תורתך יומין זעירון ומרי דחובה דחיק וכו' והנה רבים מן החברים מתיראים לנפשם לעסק בעץ חיים לטייל בפרדס הגן שלא יארע להם כמעשה אחר חס ושלום ובפרט בראותם מה שהזהיר מורנו הרב חיים ויטאל זכרנו לברכה בעצמו בהקדמת עץ חיים וכו' ובפרט בדור הזה החלש מכבד הגלות ומי יקרב לגשת אל הקדש פנימה דע לה אחי ידידי נפשי הקורא נעים, אמת שהעוסק בחכמה זו מתגרים בו החיצונים ומבקשים להחטיאו אחר שכל מגמתו לבערם מן הפרם וכו' אמנם שמע בקולי איעצה ויהי אלקים עמך אל תמנע בשביל הפחד לכנס בעסק החכמה כי מה נפש חיותך אשר אתה בעולם אם חס ושלום אין בך חכמה ומדע אין חיה חיים והכתוב אומר ראה נתתי לפניך את החיים ובחרת בחיים.

והגע עצמך אם איש יעמיד עליך למנעה מחיים חס ושלום, תעמד עמו למלחמה, הן וכו' והן לחיים, או תמשל בו, או חס ושלום להפך, וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו, ויקלו בעיניו כל הפעולות ואיצטדקאות שבעולם לעבר בים ולשמים וכו', עד שיכניע את העומד כנגדו ורוצה למנעו מן החיים.

וקל וחמר מה נאמר בחיים הנצחיים הנקראים חיים ולא במדמה, על אחת כפה וכמה שמחייב כל אחד להלחם לעמד על נפש חיותו ולמסור נפשו לעסק בחכמה זו, לבער קוצים מן הפרם ולהכרית חושים, אם יזכה טוב, ואם חס ושלום יפל במלחמה הנה בשביל זה נקרא מלחמה, כמו שכתב החסיד בעל חובת הלבבות בזה נגד מלחמת היצר, בא וראה מלחמת החיצונית הסכנה העצומה בו ומכניס עצמו לסכנה בשביל ספק אם ינצח יזכה לשלל גדול על אחת כפה וכמה במלחמת היצר ומלחמה גדולה איך תמנע עצמך בשביל ספק, כפה ששון ושמחה וכבוד וחי נחת יגיע לה אם תנצח ותזכה.

וְעַיִן בְּפֶסֶק הַגָּאוֹן מֵהַר"י דִּלְאֹטָשׁ וּבִהַקְדָּמַת מוֹרְנוּ הַרְבַּ חַיִּים וַיִּטְאַל זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּשֵׁם הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּכַתָּב יָד עֲצָמוֹ. עַל כֵּן אַחֲרֵי אֵל תִּירָאוּ וְאַל תִּפְחָדוּ כִּי הוּיָה יְהִיָה בְּכִסְלָה וְשִׁמְרֵי רַגְלָהּ מַלְכָּד.

(בעל העטרת צבי בריש ספר התקונים שלו אות ח' עד)

עֶסֶק הַחֲכָמָה הַצְּפוּנָה הַזֹּאת לְבִקְשָׁה כְּמִטְמוּנִים וּלְחַפְשׁ אַחֲרֵיהֶם לְכַתֵּת רַגְלֵי מַחֲלֵי אֶל חֵיל וְכו' - אִף מִי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְמַעַט בְּעֶסְקֵי כָּל כֶּה אֵין אֶתָּה פְּטוּר מִפְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כִּי מִבְּלַעְדָּהּ הָאָדָם כְּבִהְמָה שׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׂב

אַחֲרֵי בִשְׁבִיל זֶה שְׂאֵתָה טְרוֹד בְּעֶסְקִים הֵן בְּעֶשֶׂר וְהֵן בְּדִלֵי דְלוֹת חֵס וְשְׁלוֹם, לֹא תִפְטֹר מֵעֶסֶק חֲכָמָה זֶה חֵס וְשְׁלוֹם כִּי עַל מָה וּלְמָה אֶתָּה חֵי וּלְמָה נִתְגַּלָּה לָנוּ זֹאת וּלְמָה שְׁלַח הַשֵּׁם לָנוּ לְהַתְגַּלוֹת בְּדוֹרְנוּ מַה שְׁלֹא גָלָה זֹלַת בְּדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי וְחַבְרִיּוֹ הוּא עֶסֶק חֲכָמַת הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה וּבְדוֹר הַזֶּה רַבָּא דְרַבָּא דְעַלְמָא הַצְּרִיכִים לְבִקְשׁ פְּרִנְסָה לְמַגְדוֹל וְעַד קִטָּן אֶפְלוּ צְדִיקֵי הַדּוֹר אֲשֶׁר כָּל מְגַמְתָּם וְחִפְצָם בְּהַפְשֵׁט עֲצָמָם בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לַהֲשֵׁם בְּכָל עֵת וּבְכָל רֵגַע אֵין לָהֶם מְנוּחָה מִחֲמַת גְּדֹל קִשֵׁי פְּרִנְסַת עַם הַשֵּׁם הַהוֹלְכִים וְדָלִים מְעַנִּים וּמְדַכְּים מִמֶּשׁ כָּל רֹאשׁ לְחֵלִי כו' וּבְמִדָּה דָּא יִתְפָּרְקוֹן וּמָה יַעֲשׂוּ הַפְּשׁוּטִים מִבְּנֵי עַמְנוּ עִם הַשֵּׁם וּלְמָה נִגְלָה אוֹר הַשֵּׁם בְּיָמִים הַהֵם כְּתַבֵּי הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּבֵאֵר דְּבַרֵי הַזֶּהר.

אַלָּא וְדַאי אִף מִי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְמַעַט בְּעֶסְקֵי כָּל כֶּה אֶמַת מַה שְׂיֵשׁ בְּיָדוֹ וְכַחוֹ מַחֲיֵב לַעֲשׂוֹת וְיוֹתֵר עַל כַּחוֹ וְאַחַר זֶה בּוֹדַאי אֵינוּ פְּטוּר מֵעֶסֶק הַחֲכָמָה הַצְּפוּנָה הַזֹּאת וְאִדְרַבָּה עֶסֶק הַחֲכָמָה לְבִקְשָׁה כְּמִטְמוּנִים וּלְחַפְשׁ אַחֲרֵיהֶם לְכַתֵּת רַגְלֵי מַחֲלֵי אֶל חֵיל וְכו' אֲמַנָּם זֹאת תַּעֲשֶׂה כְּגוֹן אִם הִיִּית רַגִּיל לְלַמֵּד חֲמֵשׁ דְּפִין גְּמָרָא חֲמֵשׁ פְּרָקִים מְשֻׁנּוֹת וְכַדוּמָה תִּקְמָץ מַעַט בְּלַמּוּד וְתִלְמֵד דָּף אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם לְפִי יְכַלְתָּהּ וְכו' וּבְסִפְרֵי פְּרִשְׁתָּ רֵאָה אָמַר רַבִּי יוֹסִי רְצוּנָה לְהַפִּיר קוּנְהָ עֶסֶק בְּאַגְדָּה לְמַעַן יִשְׂאָר לָהּ זְמַן לְעֶסֶק בְּחֲכָמָה זֶה כִּי הוּא יְסוּדֵי הַתּוֹרָה וְעִקְרֵי הָאֲמוּנָה וְעַלֶּיהָ תְּסוּבֵב צִירֵי דְלִתּוֹת הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה וּמִבְּלַעְדָּהּ לֹא תִדַּע מַה הוּא תּוֹרָה לְשִׁמָּה כִּי לֹא תִדַּע שְׂרֵשׁ צִירֵי שְׁמוֹתֵינוּ בְּרוּנָה הוּא וּבְרוּנָה שְׁמוֹ וְאֵי אֶתָּה בֶּן חוֹרִין לְהַבְטִיל מִמֶּנָּה בְּשְׁבִיל הָעֶסֶק מִשָּׂא וּמִתֵּן כְּשֵׁם שְׂאִין אֶתָּה פְּטוּר מִקְּבִיעוֹת עֵתִים לְפְשׁוּטֵי הַתּוֹרָה וְאֶפְלוּ אִם הָעֶסֶק גְּדוֹל וְצָרִיף לְפְרִנְסָה כִּי עַל זֶה שׁוֹאֲלִים קְבַעַת עֵתִים לַתּוֹרָה קַל וְחִמּוֹר שְׂאִין אֶתָּה פְּטוּר מִפְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כִּי מִבְּלַעְדָּהּ הָאָדָם כְּבִהְמָה שׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׂב כְּנִזְכָּר לְעִיל בְּשֵׁם הַתְּקוּנִים מִפְּסוּק כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר וְכו'.

(בעל העטרת צבי בריש ספר התקונים שלו אות כט: דבור המתחיל תשיעית)

הַסְּכָמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָד)

הרב סיני הלברשטאם

רב דקהל דברי חיים בלאאמו"ר הרה"צ מהו"ר ישראל שליט"א
האדמו"ר ואבד"ק מזמיגראד יצ"ו במח"ס סיני בקודש על הל' פסח,
עוקר הרים עה"ת, סדור תפלה סיני בקודש, סיני בקודש על חג הסוכות,
ועוד

יום ג' לסדר "ע"פ התורה אשר יורוך", תשל"ח
בעזהש"ת

שלום למר ולתורתו,

החיים והשלום יחדיו יהיו תמים, וישאו הרים שלום לנופך ספיר ויהלום, חו"ב בחדרי
תורה, משנתו סדורה, קולע אל השערה וכו' ותיק וחסיד כש"ת הרה"ג מהו"ר שלום
יהודא גראס שליט"א הרב דק"ק האלמין יצ"ו.

אחדשה"ט כמשפט ליראי ד' ולחושבי שמו אודיע לו שמדברותיו הנובעים מלבת אש
התורה ועבודה ויראה לחי עולמים הגיענו וראיתי בהם שכל מגמותיו רק לקנא קנאת ד'
צבאות שלא יכשלו בני ישראל ח"ו במאכלות אסורות ויטמאו לבם, כאשר דבר בקדשו
זקיני רבינו הקדוש ציס"ע רשכבה"ג וכו' דברי חיים זי"ע (בס' ז') שכל מה שהדור ברע
הוא במדינות ע"י השו"ב הקלים ונתפטמו בטרופות וגברו עליהם דעות זרות עד שפרקו
ונאבדו מתוך קהל הקודש, יעו"ש.

הן כל יקר ראתה עינו דברי פי חכמים הן מעולפת סדירים ונאספו שמה כל ההדרים
בקונטרסו "זבח פסח". והיטב אשר דבר זה כהרה"ג בתשובתו אשר ממש לא הניח מקום
להתגדר בהלכה זו הנוגע לכלל כל מדינתנו כמאמר חז"ל (פסחים קי"ד) לא תיכול אווזין
ותרנגולין ויהא לבך רודף עליך.

וזאת ליהודא - אם אמנם אין דרכי לצאת בכותבת הגסה בעניני הכלל כי די לי
להפקיע א"ע, ות"ל לא אלמן ישראל וגדולי הדור שי' העומדים על הפקודים המה יגדירו
גרר ויעמדו בפרץ ומה מני יהלוך, אולם למען כבוד התורה ולומדיה ה"ה יד"נ הרה"ג
מוה"ר שלום יהודא שליט"א בעמ"ח הספרים החשובים נפש ישעי' ואפיית המצות ועוד,
באתי לו בכתובים למלא רצונו. הגם כי אין דרכי להורות הלכה דבר חמור כזה אשר
כת"ה ביארו עפ"י הטעמים המבואר בקונטרסו כתורה וכהלכה בביורר הדבר כשמלה
כדת של תורה. ולפלפל בש"ס ופוסקים אין אני מופנה אפילו מצ"א כי הדברים מבוארים
לכל מי שטבל בקצה המטה בפוסקים ש"בשר נחירה לא אשתרי כלל", (חולין י"ז, ועי'

זהר
השבת

תנחומא אחרי י"א, ת"ב י"ז). ו"אל יאמר אדם אלך לביתי ואוכל ואשתה ושלום עלי נפשי" (תענית י"א) כי ב"אוכלי בשר" אמרו (שבת קכ"ט) "נפשא חלף נפשא". ורק "אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל" (בכורות ט). ולכן עצתי, אכול מן דיהודאי (ירושלמי בכורים ג' ג').

וכבר כתב מרן דו"ז הג' הקדוש מאוה"ג בעל דברי יחזקאל משינאווא זצוקלה"ה זי"ע: כ"ז שלא יתבטלו המהרסים לא יתבטלו הגודרים.

ועיין חת"ס (חיו"ד סי' י"ג) שצריך השגחה גדולה על השובי"ם וכמ"ש ה"ר יונה (הובא בב"י סי' ח"י) וזקניי רש"ל (ביש"ש פ"ק דחולין כ"ו) דכבוד שמים מי ימחול והבי"ד מחויבים לחטט אחר כל מעשי השו"ב בין במקום שחיטת בהמות בין במקום שחיטת עופות באופן שבכל עת יהיו בגדיו לבנים ועל מנהיגי העיר שארית ישראל הק' מוטל לגדול לעמוד בפרץ נגד הפורץ ויאמצו כשלון התורה ויחזקו בדקה עכ"ל.

וכדברי דו"ז הגה"ק וכו' רבי שלום אליעזר זצוקלה"ה הי"ד מראצפערטא (במכתב שנתפרסם בשנת עת"ר): "בדבר שנוגע לתוה"ק לא תגורו כתיב. להציל נפשות ישראל מאכילת נבילות וטריפות הלא החובה על נפשינו לעמוד הדת על תילה במס"נ כי אז לא יהרס הדעת ח"י אשרי לו ואשרי לנפשו שזכה לכך וכו'", עכ"ל.

על הפסוק (דברים ט"ז כ') "צדק צדק תרדוף", תרגום אונקלוס: "קושטא קושטא הוי רדיף". ופירש הרבי נח מלכוביץ (בספר תורת אבות עמ' קס"ד) - הווה רודף ומחפש את האמת באמת, לא לפנים, ולא באמצעים מזוייפים...

ואפתח פתחא לנפשאי במה ששנו חכמים בלשון המשנה במקום שאמרו לקצר אינו רשאי להאריך ולדעתי העני' הקיצור היותר מופלג יפה בזה מן האריכות כי אריכות הפלפול והבאת ראיות שונות מעורר ומחזיק הדעת הטועה שיש מקום לפלפל בזה ויאמרו אותן האנשים אשר מקלם יגיד להם שלא לשמוע לדברים הכתובים, הלא יבואו רבנים אחרים יותר גדולים מאלה ויפילו פלפולם ארצה. ויביאו ראיות אחרות כנגדם לאפושי פרצה. אשר ע"כ דעתי העני' אין לו רק להביע אומר בקיצור נמרץ מה שהוא פשוט יותר מביעותא בכותחא, ואותם אשר לא עיינו בדבר א"א להם לידע כל שורש דבר, ובפרט אחרי שהציע הדר"ג גם טעמיו ונימוקיו. וכל עין רואה צדקו. ואחרי ששמו עיניהם בדברים ועיינו במקורותיו וגם בהמכתבים הממשלתיים, יבואו רבותינו זקני העיר ויפרשו השמלה, ויורו לנו להלכה למעשה את הדרך אשר נלך בו.

וידועים דברי רבי יהודה החסיד בספר החסידים (סימן רסא): אהוב לך את המצוה הדומה למת מצוה, שאין לה עוסקים... כגון שתראה שבני עירך לומדים מועד וסדר נשים - תלמוד סדר קדשים... ותקבל שכר גדול כנגד כולם, כי הם דוגמת מת מצוה. אהוב אותן מסכתות ואותן הלכות שבני אדם אין רגילים בהם, עכ"ל.

על כן שמחתי שנתן אל לבו להוציא לאור ספרו זה. אשר ביסודו הונחו ספר אנציקלופדי' רב הכמות והאיכות, ועליהם הוסיף הערות וביאורים, השלמות והקבלות מתוך ספרותנו הרחבה והענפה. למען הביא לפני מעיינים את השיטות השונות. כדי שיתבררו ויתלבנו הדברים.

המשך בעמוד י

שְׁלַחן עֶרְוֵן הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבֶת פְּרָשֶׁת וַיִּקְרָא

וראשו אחד מחובר כגון לולאות ואינו חשוב מותר לצאת בו ואם חשוב הוא אסור לצאת בו: מ. כובע שהוא מתפשט להלך מראשו טפח אסור להניחו בראשו אפילו בבית משום אהל: מא. לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגין מפני החמה יש מי שאוסר משום דחיישינן שיגביהנו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים אלא אם כן הוא מהודק בראשו או שהוא עמוק שראשו נכנס לתוכו ואין הרוח יכול להפרידו מראשו או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו דבהכי ליכא למיחש למידי:

מב. המוצא תפלין בשבת כבזיון במקום שאין משתמרין אם יש סכנה שגזרו שלא להניח תפלין מכסן והולך לו ואם אין סכנה אם יש בהם רצועות שבכך ניכר שהם תפלין ולא קמיעות והן קשורות שיכול ללבשן מכניסן זוג זוג דרך לבישה עד שיכניסן כלן ואם היו רבים שלא יספיק ללבשן ולהכניסן זוג זוג יחשיך עליהם עד הלילה ויביאם ואם ירא להחשיך מפני לסטים מוליכם פחות פחות מד' אמות או נותנם לחבירו וחבירו לחבירו עד שמגיע לחצר החיצונה:

מג. המוצא ספר תורה בשדה אם אינו שעת סכנה יושב ומשמרו ומחשיך עליו (לשון הרמב"ם ובסכנה מניחו והולך לו) ואם היו גשמים יורדים מתעטף בעור וחוזר ומכסה אותו ונכנס בו:

מד. הבא להציל כליו מפני הדליקה לובש כל מה שיכול ללבוש ועוטף כל מה שיכול לעטוף ופושט וחוזר ולובש ומציא:

מה. מי שנשרו כליו במים הולך בהם ואינו חושש שמא יבא לידי סחיטה ולא ישטחם לנגבם מפני מראית העין שלא יחשדוהו שכבסן בשבת ואפילו בחדרי חדרים שאין שם רואים אסור ולא אסרו אלא לשטחן בשבת אבל אם שטח מערב שבת כלים המכובסים אינו חייב לסלקן בשבת:

המשך סימן שא - באיזה כלים מותר לצאת בשבת ואיזה מהם אסורים לד. יוצא אדם בסודר המקופל על כתפיו אף על פי שאין נימא כרוכה לו על אצבעו ואם אין הסודר חופה ראשו ורובו אסור לצאת בו אלא אם כן קשר שני ראשיו למטה מכתפיו זה עם זה: לה. לבדים הקשים אסור להביאם ברשות הרבים או בכרמלית כשהוא מעוטף בהם ואם אינם קשים הרבה מותר:

לו. מותר לצאת בשבת בשני מלבושים זה על גבי זה בין לצרכו בין לצורך חבירו בין שהם שני חלוקים בין שהם שני סרבלים (פירוש סרבל כסות העליון) בין שהם שתי חגורות זו על גבי זו ואפילו אין מלבוש מפסיק ביניהם. ויש אוסרים שתי חגורות זה על זה אלא אם כן מלבוש מפסיק ביניהם (אור זרוע ותוספות ומודכי פרק במה אשה) וכן ראוי לנהוג ומותר ללבוש שני כובעים זה על זה (אור זרוע) וכן שני אנפילאות (אגור): לז. מותר לצאת בשבת בבתי ידים הנקראים גואנט"ש ויש מי שמחמיר להצריך שיתפרם מערב שבת בבתי ידים של מלבושיו או שיקשרם בהם כקשר של קיימא יפה וראוי לחוש לדבריו:

לח. היוצא בשבת בטלית שאינה מצוייצת כהלכתה חייב מפני שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלים ויעשה ציצית ואם היא מצוייצת כהלכתה אף על פי שאין בה תכלת מותר לצאת בשבת (ועיין לעיל סימן י"ג):

לט. כילה (פירוש, יריעה כעין אהל) שיש בה רצועות שמותחין אותה בהם מותר להתעטף בה ולצאת לרשות הרבים ואין הרצועות חשובות כמשאוי שמבוטלות אגבה הילכך מותר לצאת ברצועות התלויות באבנט אף על פי שאין המנעלים קשורים בהם דלא חשיבי ובטלי אגב האבנט אבל אם הם של משי חשיבי ולא בטלי ואסור אם אין המנעלים קשורים בהם והוא הדין לכל דבר שנפסק מן הבגד

מו. בגדים השרויים במים אסור לנגבם סמוך לאש. הגה: ואסור לטלטלם שמא יבא לידי סחיטה והוא שמקפיד על מימיו (מרדכי פרק חבית) ואסור לילך בשבת במקום שיוכל להחליק וליפול במים שמא ישרו כליו ויבא לידי סחיטה:

מז. לא ישטח אדם את כליו בשבת אפילו מן הזיעה: **מח.** מסתפג אדם באלונטית (פירוש בגד שמסתפגין בו לאחר שרוחצין) ומביאה בידו ולא חיישינן שמא יבא לסחוט ולא ימסור לבלנים שהם חשודים על הסחיטה:

מט. מותר לרחוץ ידיו בנהר בשבת ובלבד שלא יוציאם עם המים שעליהם חוץ לנהר ד' אמות:

נ. יוצאים בפשתן סרוק וצמר מנופץ שבראשי בעלי חטטין (פירוש בעלי נגעים) אימתי בזמן שצבען וכרכן או שיצא בהם שעה אחת מבעוד יום:

נא. מותר לצאת במצנפת שתולים בצואר למי שיש לו מכה בידו או בזרועו וכן בסמרטוטין (פירוש חתיכות בגד בלוי) הכרוכים על היד או על האצבע שיש בו מכה:

המשך בעמוד ל

המשך מעמוד ח

ולכן ברור לי שכאשר יתפרסם הענין לפני הרבנים המובהקים שבגלילותינו ע"י כתה"ר, בטוח אני ששימו עיניהם עליו ויאמרו זה האיש אשר המלך חפץ ביקרו - מאן מלכי רבנן. ועל כן הנני ג"כ מסכים שיוציא ספר זה לאורה, ויה"ר שיהי' לתועלת המקוה, ונזכה שדבריו היוצאים מן הלב יכנסו ללב להעיר אוזן השומעת על דברים העומדים ברומו של עולם בחולין הנאכלים בטהרת הקודש בפרישה ממאכלות האסורות. "שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו!"

ודע שמובא בספר שיח שרפי קודש (ח"א עמ' פ"ה): "בשיח עם חסידים אמר האדמו"ר בעל "חידושי הרי"ם" מגור: - שמעתי, ישנם צעירים שאינם מקפידין על אכילת בשר כשר חלק דוקא, בלי כל סירכא... הם אומרים, אין אנחנו במדריגה כזו, לדאוג לחומרות יתירות... אינני מבין, איך יתכן לומר כך במקום שיש ספיקא דאורייתא, ואיזה יהודי אינו במדריגה לפרוש מחשש איסור דאורייתא..."

ויקוים בו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון. וכבר כתב האור החיים הקדוש על הפסוק (ויקרא י"א מ"ד) ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ הרומש על הארץ: באמצעות שמירת מצוה זו, לא ישלטו עכו"ם בעם בני ישראל, כי עכו"ם נקראין שרצים ושקצים הרומשים על הארץ. כיון שנזהרים ישראל ממאכלות אסורות - אין כל אומה ולשון שולטת בהם ונוצחין אויביהם.

יה"ר שבזכות האמונה שנגאלו אבותינו בה ממצרים יעזור השי"ת גם עתה לכל בני ישראל בכל מקום שהם ובכל מקומות מושבותיהם ויפר עצת גויים ויניא מחשבות עמים עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל, כי בטוחים אנו בא"ל ארך אפים ורחום וחנון.

הכותב בלב נשבר ונדכה ומצפה ומיחל ומקוה כי מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותנו ברוחניות וגשמיות די, ונזכה בקרוב במאוד במהרה לראות במלכות שמים ולגאולת עולם ויאמרו בגוים ה' מלך והי' ה' למלך על כל הארץ. המצפה לרחמי שמים וחסדו כי לא יטוש ה' עמו אכי"ר.

הק' סיני הלברשטאם

בלאאמו"ר הרה"צ מרן רבי ישראל שליט"א

האדמו"ר מזמיגראד יצ"ו

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קַבָּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

העֵדן הַזֶּה לֹא שֶׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כֹּל בְּרִיָּה

וּלְפָנִים מִזֶּה הוּא הָעֵדן שֶׁלֹּא שֶׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כֹּל בְּרִיָּה, כִּי לֹא נִגְלָה זֹאת אֶפְיָלוּ לְנִבְיָאִים, כְּמוֹבֵא (בְּרִכּוֹת דף ל"ד ע"ב) מֵאִי (יִשְׁעֵי סָד, ג) עֵינַי לֹא רִאתָה, רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר זֶה עֵדן שֶׁלֹּא שֶׁלְטָה בּוֹ עֵינַי כֹּל בְּרִיָּה, שְׂמָא תֵּאֱמַר אָדָם הָרֵאשׁוֹן הֵיכֵן הִיָּה, בַּגֵּן, וְשְׂמָא תֵּאֱמַר הוּא גַן הוּא עֵדן, תִּלְמוּד לּוֹמֵר (בְּרֵאשִׁית ב, י) וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, גַּן לְחוּד, וְעֵדן לְחוּד.

וְהִנֵּה אִמְרָנוּ לְעִיל שְׂמֵתִלְבֵּשׁ שֵׁם בְּלָבוֹשׁ יָקָר וְכוּ', וְאֶעֱתִיק לְךָ מִזֶּה"ק פֶּרֶשֶׁת תְּרוּמָה (דף ק"ג ע"א), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

כִּיּוֹן דַּתְפִּשְׁטִיָּה הָאִי גּוֹפֵא מֵהָהוּא רוּחָא ע"י דֵּהָהוּא מֵלֶאךְ הַמּוֹת, אֲזֵלָא וּמֵתִלְבֵּשׂא בֵּהָהוּא גּוֹפֵא אַחְרָא דְבַגְנַתָּא דְעֵדן, דַּתְפִּשְׁטִי כַּד אֲתִי לְהָאִי עֵלְמָא, וְלִית חֲדוּ לְרוּחָא בַר בֵּהָהוּא גּוֹפֵא דְתַמְנָן, וְחֲדִי עַל דַּתְפִּשְׁטִי מֵהָאִי גּוֹפֵא דֵּהָאִי עֵלְמָא וְאֵתִלְבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ אַחְרָא שְׁלִים, כְּגוֹוֹנָא דֵּהָאִי (נ"א דֵּהָהוּא) עֵלְמָא, וְבִיָּה יִתִּיב וְאֲזִיל וְאֵסְתַּכַּל לְמַנְדַּע בְּרִזִּין עֵלְאִין, מֵה דְלֵא יִכִּיל לְמַנְדַּע וְלֵאֵסְתַּכַּל בֵּהָאִי עֵלְמָא בְּגוֹפֵא דֵּא.

וְכַד אֵתִלְבֵּשְׁתִּי נִשְׂמַתָּא בֵּהָהוּא לְבוּשָׁא דֵּהָהוּא עֵלְמָא, כְּמָה עֵדוּנִין כְּמָה כְּסוּפִין דִּילִיָּה תַמְנָן. מֵה גְרִים לְגוֹפֵא דֵּא לְאֵתִלְבֵּשׂא בִּיָּה רוּחָא, הוּי

הַעֲרוֹת

מִזֶּה. עֵינַי סִפְר חֲסֵד לְאַבְרָהָם מֵעֵין חֲמִישִׁי נֵהַר מ"ד.

מִזֶּה. הַשְּׂמִיחָה הַגְּדוּלָּה כְּשֶׁהָרוּחַ מִקְבֵּל הַגּוֹף הַחֲדָשׁ בַּגֵּן עֵדן: [פִּירוּשׁ הַסּוּלָם - מֵאִמְרָה וְהִנֵּה טוֹב מֵאֲדָם:] כִּיּוֹן דַּתְפִּשְׁטִי הַגּוֹף מֵעַל הָרוּחַ עַל יְדֵי מֵלֶאךְ הַמּוֹת, הוֹלֵךְ הָרוּחַ וּמֵתִלְבֵּשׁ בְּגוֹף אַחֵר שְׁבַגֵּן הָעֵדן, שְׁנֵתְפִשְׁטִי מִמֶּנּוּ בְּשַׁעֲה שְׁבֵא לְעוֹלָם הַזֶּה. וְאִין שְׂמִיחָה לְרוּחַ זוֹלָת בְּגוֹף הָהוּא אֲשֶׁר שֵׁם, וְהוּא שְׂמִיחָה שְׁנֵתְפִשְׁטִי מִן הַגּוֹף שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה, וְנִתְלַבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ אַחֵר הַשְּׁלֵם מִגֵּן עֵדן, שֶׁהוּא כְּעֵין עוֹלָם הַזֶּה. וְבוֹ יוֹשֵׁב וְהוֹלֵךְ וּמִסְתַּכַּל לְדַעַת בְּסוּדוֹת עֵלְיוֹנִים, מֵה שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְדַעַת וְלֵהִסְתַּכַּל בִּהְיוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּגוֹף הַזֶּה.

אימא ההוא דאפשיט ליה לבושיין אלין, וקב"ה עביד טיבו עם בריין דלא אפשיט ליה לבר נש לבושיין אלין עד דאתקין ליה לבושיין אחרנין יקריין וטבין מאלין.

בר לאינון^{מי} חייבי עלמא דלא אהדרן בתיובתא שלימתא למאריהון, דערטילאין אתו להאי עלמא וערטילאין יתובון תמן, ונשמתא אזלא בכסופא לגבי אחרנין, דלית לה לבושיין כלל, ואתדנת בההוא גיהנם דבארעא מגו ההוא אשא דלעילא, עד כאן לשונו.

ובכל פעם שהנשמה תעלה מעולם לעולם צריכה להתלבש בלבוש אחר, כמובא בזוה"ק (פרשת ויקהל דף ר"י ע"א ואילך), וזה לשונו:

באמצעיתא דהאימ"ח רקיעא קיימא פתחא חדא לקבל פתחא דהיכלא דלעילא, דבההוא פתחא פרחין נשמתין מגנתא דלתתא לעילא, בחד עמודא דנעיץ בגנתא עד ההוא פתחא.

הערות

מוז. וכד אתלבשת נשמתא וכו'. וכשהנשמה מתלבשת בלבוש ההוא של עולם ההוא, כמה עדונים כמה חמודות יש לו שם. מי גרם לגוף הזה, שבגן העדן, שיתלבש בו הרוח, הוי אומר, מי שהפשיט לו הלבושים האלו של עולם הזה, שהוא מלאך המות. הרי שהמלאך המות הוא טוב מאד. והקדוש ברוך הוא עושה חסד עם הבריות שאינו מפשיט האדם מלבושים שבעוה"ז, עד שמתקן לו לבושים אחרים יקרים וטובים מאלו, בגן העדן.

מח. האנשים שאינם חוזרים בתשובה, ערומים באו לעולם הזה, וערומים ישובו

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' ליעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784, מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]

גו ההוא **מ** רקיעא (נ"א עמודא) בההוא פתחא דאיהו באמצעייתא דרקיעא דבגנתא, עאלין בגוה תלת גוונין דנהורא כלילין כחדא, ונהרן לגוונין דההוא עמודא, וכדין רקיעא (נ"א עמודא) דא נציץ ואתלהיט בכמה גוונין (נ"א נהורין) דמתלהטן.

בכל שעתא נהרין צדיקיא מההוא זיוא עלאה, אבל בכל שבתא ושבתא ובכל ריש ירחא, אתגלייא שכינתא יתיר משאר זמני בהאי רקיעא, ואתיין כלהו צדיקיא וסגדין לגביה.

זכאה חולקיהי מאן דזכי להני לבושי דקאמרן, דמתלבשן בהו צדיקיא בגנתא דעדן 25 (לתתא) אלין מעובדין טבין דעביד בר נש בהאי

הערות

שמה: בר לאינון חייבי וכו'. חוץ מאלו רשעי עולם, שאינם חוזרים בתשובה שלמה לאדונם, שערומים באו לעולם הזה וערומים ישובו שמה. והנשמה הולכת בבושה מנשמות אחרות, כי אין לה לבוש כלל, ונדונית בגיהנם שבארץ מן האש שלמעלה. ויש מהם שמצפצפים בגיהנם ומיד עולים, ואלו הם רשעי עולם, שחשבו בתשובה בלבם, ומתו ולא יכלו לעשות תשובה. אלו נדונו שם בגיהנם, ומצפצפים ועולים לאחר כך.

מו. באמצעייתא דהאי רקיע וכו'. באמצע רקיע הזה נמצא פתח אחד כנגד פתח ההיכל שלמעלה ביצירה, שבפתח ההוא פורחות הנשמות מגן עדן התחתון למעלה, בעמוד אחד הנעוץ בארץ של הג"ע, ומגיע עד פתח ההוא.

פירוש, כבר נתבאר לעיל (אות רצ"ט) ענין הפתח שנעשה באמצע הרקיע, שהוא הסיום החדש שנעשה באמצע המדרגה של השמים דגן עדן, מחמת עליית המלכות במקום בינה, שמשום הסיום הזה נפלה חצי המדרגה, דהיינו בינה ותו"מ, לבחינת המדרגה שלמטה, שהוא הארץ דגן עדן, אשר לעת גדלות, כשחוזרת המלכות למקומה ובינה ותו"מ עולים למעלה למדרגתם לרקיע, לוקחים עמהם גם המדרגה התחתונה, דהיינו אותם הנשמות שהם בבחינת הארץ דגן עדן, ונמצא, שסיום החדש שנעשה בבינה נתהפך להיות לפתח בשביל התחתון, שיוכל דרך שם לעלות לעליון. ותדע, שאותם בינה ותו"מ שנפלו תחילה למטה לארץ דגן עדן, הם הנבחנים, **בחד עמודא דנעיץ בגנתא**, כי התדבקותם במדרגת הארץ דגן עדן, נבחן כמו שהם **נעוצים** בתוך קרקע הגן, והם עצמם נבחנים כ **עמוד** גבוה המגיע **עד ההוא פתחא** שבאמצע רקיע, שדרך העמוד הזה עולות הנשמות מארץ דגן עדן אל הרקיע דגן עדן, דהיינו לעת גדלות כשהבינה ותו"מ, הנבחנים **לעמוד**. עולים בחזרה לרקיע דגן עדן, לוקחים עמהם גם את הנשמות שבארץ דגן עדן, ומעלה אותם לרקיע דגן עדן.

נ. באמצע הרקיע שעל הגן, נכנסים בו ג' גוונים של אור, שהם חב"ד כלולים יחד: **גו** ההוא **רקיעא וכו'.** בתוך רקיע הזה, בפתח ההוא שהוא באמצע הרקיע שעל הגן, נכנסים בו ג' גוונים של אור כלולים יחד, שהם חב"ד, ומאירים לגוונים של עמוד ההוא שעלה שם, ואז עמוד הזה נוצץ ומתלהט בכמה גוונים הלוהטים.

עלמא בפקודי אורייתא, ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן לתתא, ואתלבשת בהני לבושין יקירין.

כד סלקא^{נא} נשמתא בההוא פתחא דרקיעא לעילא, אזדמנן לה לבושין אחרנין יקירין עלאין, דאינון מרעותא וכונה דלבא באורייתא, ובצלותא, דכד סלקא ההוא רעותא לעילא מתעטר בה מאן דמתעטרא, ואשתאר חולקא לההוא בר נש, ואתעביד מניה לבושין דנהורא לאתלבשא בהו נשמתא לסלקא לעילא, עד כאן לשוננו.

על ידי הלבושים החדשים יזכה להתעדן בי"ג נהרא אפרסמונא דכינא המוכן לצדיקים מנהר היוצא מעדן

וכיון שנתלבש באלו הלבושין, אז זוכה להתעדן מתענוגי זיו הדר ויקר עליון, ותלת עשר נהרא אפרסמונא דכינא המוכן לצדיקים מנהר היוצא מעדן. ועל ידי זה הלבוש יש בכוח הנשמה לסבול זה הריח הטוב והנעים, כי בלי זה הלבוש אי אפשר לה לסבול את התענוג המופלא והנורא, שהקדוש ברוך הוא משפיע מכחו לחסידים וצדיקים, לסבול ולקבל שכרם, שלא יתבטלו במציאות מגודל הזיו והזהר והתענוג העליון, כמבואר בשבט מוסר פרק כה-כח.

כמונא בזוה"ק (פרשת ויקהל דף ר"י ע"ב ואילך), וזה לשוננו:

והאי נקודא^{נא} תתאה איהי גנתא לגבי עדן עלאה, אתר דלא אתייהיב למנדע ולאסתכלא.

הערות

והצדיקים שעלו עם העמוד ההוא לרקיע, מקבלים האורות מן הרקיע דרך עמוד הזה. ובכל שעה מאירים הצדיקים מזיו העליון ההוא, כלומר, שזה נוהג תמיד, אבל בכל שבת ושבת ובכל ראש חדש מתגלה השכינה ברקיע הזה יותר מבשאר הזמנים, וכל הצדיקים באים ומשתחווים אליה.

נא. זכאה חולקיה מאן וכו'. אשרי חלקו מי שזכה לאלו הלבושים שאמרנו (באות ש"א) אלו הלבושים הם ממעשים טובים שעשה האדם בעולם הזה במצות התורה, דהיינו מצות התלויות במעשה, ובהם עומדת הנשמה בגן עדן התחתון ומתלבשת באלו הלבושים היקרים.

נב. כד סלקא נשמתא וכו'. כשעלתה הנשמה דרך פתח הרקיע למעלה, מזדמנים לה לבושים אחרים יקרים עליונים שהם נעשים על ידי מצות התלויות ברצון וכוונת הלב בתורה ותפלה, כי כשעולה הרצון ההוא למעלה, מתעטר בה מי שמתעטר, וחלק ממנו נשאר לאדם ההוא, ונעשה ממנו לבושי אור שנתלבש בהם הנשמה לעלות למעלה.

המשך יבא

זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת

וַיָּמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

שְׂמֵחָה בְּסֵעוּדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבְא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסֵעוּדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שֹׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהֵי סֵעוּדָה קְדוּשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוּשׁ הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל. בְּסֵעוּדָה הָאֲחֵרַת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהֵי סֵעוּדָה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסֵּעוּדוֹת. וְהָיָה שֹׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשַׁלֵּם אֶת הַסֵּעוּדוֹת, אוֹמֵר: נִשְׁלַמוּ סֵעוּדוֹת הָאֲמוּנָה.

סֵעוּדַת הַמָּלֶךְ

כְּשֶׁרַבִּי שְׂמַעוֹן הָיָה בָּא לְסֵעוּדָה, הָיָה אוֹמֵר כִּי: הַתְּקִינוּ סֵעוּדָה שֶׁל הָאֲמוּנָה הַעֲלִיוֹנָה. הַתְּקִינוּ סֵעוּדַת הַמָּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשֹׂמֵחַ. כְּשֶׁהִשְׁלִים סֵעוּדָה שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עָלָיו: (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ.

סֵעוּדַת הַגְּבִיָּה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבְיוֹ, אֵיךְ מִתְּקַנִּים אֶת הַסֵּעוּדוֹת הַלְלוּ? אָמַר

שְׂמֵחָה בְּסֵעוּדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבְא, (נ"א רב המנונא סבא) כִּד הָוָה יְתִיב בְּסֵעוּדָתָא דְשַׁבְּתָא, הָוֵי תְדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָוָה אָמַר, דָּא הִיא סֵעוּדָתָא קְדִישָׁא, דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכֻלָּא. בְּסֵעוּדָתָא אַחְרָא הָוָה אָמַר, דָּא הִיא סֵעוּדָתָא דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא. וְכֵן בְּכֻלְהוּ סֵעוּדָתֵי, וְהָוָה תְדִי בְּכָל חַד וְחַד. כִּד הָוָה אֲשֵׁלִימוּ סֵעוּדָתֵי דְמַהִימְנוּתָא.

סֵעוּדַת הַמָּלֶךְ

רַבִּי שְׂמַעוֹן, כִּד הָוָה אֲתִי לְסֵעוּדָתָא, הָוָה אָמַר הֲבֵי, אַתְּקִינוּ סֵעוּדָתָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אַתְּקִינוּ סֵעוּדָתָא דְמַלְכָּא, וְהָוָה יְתִיב וְתְדִי. כִּד אֲשֵׁלִים סֵעוּדָתָא תְּלִיתָאָה, הָוֵי מְכַרְזִי עָלֵיהּ, אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יוֹי וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ.

סֵעוּדַת הַגְּבִיָּה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבְיוֹ, אֵלֵּן סֵעוּדָתֵי הֵיךְ מִתְּקַנְיָן. אָמַר

זֶהָר
הַשַּׁבָּת

ליה, ליליא דשבתא, כתיב, והרפכתיך על כתי ארץ. ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, ובלהו חקל תפוחין, ומתברכא פתוריה דבר נש, ונשמתא אתוספת, והוא ליליא, חדוה דמטרוניתא הוי. ובעי בר נש למחדי בחדוותא, ולמיכל סעודתא דמטרוניתא.

סעודה שנייה

ביומא דשבתא, בסעודתא תניינא, כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. על יי' ודאי. דההיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, ובלהו עלמין בחדוותא, ושליומו וחדוותא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אפיו, דהוי בשלימותא. ובלהו שיתא יומין, מההוא שליומו מתברכין. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אליו סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובני כף אמר, (שמות לא) בני ובין בני ישראל.

לו, ליל שבת כתוב והרפכתיך על כתי ארץ. בו בלילה מתברכת הגבירה וכל שדה התפוחים, ומתברך שלחנו של אדם, ונשמה נוספת, ואותו הלילה שמחת הגבירה הוא. וצריך אדם לשמח בשמחה ולאכל סעודת הגבירה.

סעודה שנייה

ביום השבת, בסעודה השנייה כתוב אז תתענג על ה'. על ה' ודאי. שאותה שעה נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, וזוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) בני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת
בא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פרש חגיכם. אמר פרש חגיכם, ולא פרש שבתכם. וכתוב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

נשמה יתרה

ומשום כך פתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת,

עונשו של הפוגם בסעודת שבת
תא חזי, בסעודתי אליו, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מליון, דינא דגיהנם וכו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וזמנין, בעי בר נש לחדו, ולמחדו למסבני. ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסבני, עונשויה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וזמנין, דכתיב פרש חגיכם. פרש חגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם. וכתיב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

נשמה יתרה

ובגיני כך כתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין

נְשֻמָּה יְתָרָה

וּבְנֵינִי כִּדְּ כְּתִיב, בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם דְּכָל
מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח בְּשַׁבְּתָא, יְהִינן
לִיה לְבַר נֶשׁ נְשֻמְתָּא אַחְרָא, נְשֻמְתָּא
עֲלֵאָה, נְשֻמְתָּא דְכָל שְׁלִימוֹ בְּה,
כְּדוֹנְמָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי. וּבְנֵינִי כִּדְ
אֶקְרִי שַׁבַּת. מַהוּ שַׁבַּת. שְׂמָא
דְּקוֹדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא. שְׂמָא דְאַיְהוּ
שְׁלִים מִכָּל סְטְרוּי.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אַמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כִּדְּ הוּא. וְוִי
לִיה לְבַר נֶשׁ, דְּלֵא אֲשֶׁלִים
חֲדוּתָא דְמַלְכָּא קְדִישָׁא. וּמֵאן
חֲדוּתָא דִילִיָּה. אֲלוֹן תֵּלֶת סְעוּדָתִי
מְהִימְנוּתָא. סְעוּדָתִי דְאַבְרָהָם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ חֲדוּ עַל חֲדוּ
מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל סְטְרוּי.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת

תְּאַנָּא, בְּחֲדִין יוֹמָא מִתְעַטְרָן אַבְהוֹן,
וְכָל בְּנֵינִי וְנִקְוֹן, מַה דְּלֵאוּ
הָכִי בְּכָל שָׂאָר חֲגוּן וּזְמַנִּין. בְּחֲדִין
יוֹמָא, תִּיבִיבֵי דְגִיְהֵנָם נִיחִין. בְּחֲדִין
יוֹמָא, כָּל דִּינִין אַתְּכַפְּיִין, וְלֵא מִתְעַרְוּ
בְּעֲלָמָא. בְּחֲדִין יוֹמָא אֲנִרְיִיתָא
מִתְעַטְרָא בְּעַטְרִין שְׁלִימוּן. בְּחֲדִין
יוֹמָא, חֲדוּתָא וְתַפְנוּקָא אֲשַׁתְּמַע,
בְּמֵאֲתָן וְחִמְשִׁין עֲלָמִין.

נְשֻמָּה יְתָרָה

וּמִשּׁוּם כִּדְּ כְּתוּב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם שְׁכָל הָאֲמוּנָה נִמְצְאָת
בְּשַׁבַּת, נִזְתַּנִּים לְאָדָם נְשֻמָּה אַחְרָת,
נְשֻמָּה עֲלִיוֹנָה, נְשֻמָּה שְׁכָל הַשְּׁלָמוֹת
בְּה, כְּדִגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא. וּמִשּׁוּם כִּדְ
נִקְרָאת שַׁבַּת. מַה זֶה שַׁבַּת? שֵׁם שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלֵם
מִכָּל צְדָדִיו.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אַמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כִּדְּ הוּא. אוֹי
לְאָדָם שְׁלֵא מִשְׁלִים אֶת שְׁמִחָה
הַמְּלֶךְ הַקְּדוּשׁ. וּמַהִי שְׁמִחָתוֹ? אֲלוּ
שְׁלֵשׁ הַסְעוּדוֹת שֶׁל הָאֲמוּנָה,
סְעוּדוֹת שְׂאֲבָרָהם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
כְּלוּלִים בְּהֵם, וְכֹלָם שְׁמִחָה עַל
שְׁמִחָה, אַמוּנָה שְׁלָמָה מִכָּל צְדָדִיו.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת

שְׁנֵינִי, בֵּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת,
וְכָל הַבְּנִים יוֹנְקִים, מַה שְׂאִין כֵּן בְּכָל
שָׂאָר הַחֲגִים וְהַזְּמַנִּים. בֵּיּוֹם הַזֶּה
רְשַׁעִי הַגִּיְהֵנָם נְחִים. בֵּיּוֹם הַזֶּה כָּל
הַדִּינִים נִכְפִים וְלֵא מִתְעוֹרְרִים
בְּעוֹלָם. בֵּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרָת
בְּעַטְרוֹת שְׁלָמוֹת. בֵּיּוֹם הַזֶּה שְׁמִחָה
וְתַפְנוּק נְשַׁמְעִים בְּמֵאֲתָים וְחִמְשִׁים
עוֹלָמוֹת.

צדיק מעניש חסיד שלו בעולם הזה כדי שלא יצא מכשול מתחת ידו

מעשה נורא שספר הגאון הצדיק מקלוזענבורג זכר צדיק לברכה
איך שהצדיק הקדוש רבי ברוך מגארליץ בנו של הרב הקדוש
מדברי חיים זכר צדיק לברכה בא מעולם העליון להציל יהודים
ממאכלות אסורות, וזה קרה בעיר הבירה בערלין וראה במו עיניו
את בעל העובדא:

מעשה שהיה כך היה:

בעיר גארליץ חי יהודי בשם רבי ימיש שוחט. הוא היה ירא שמים
מרבם, היחידי שקבל "קבלה" לשחיטה מזקני הגאון הקדוש מגארליץ
זי"ע. הרב הוסיף: אם זקני נתן למישהו קבלה לשחיטה, שזו היתה
הקבלה היחידה, הראשונה והאחרונה, שנתן זקני במשך כל ימי חייו,
אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם איך היה נראה השוחט הזה.

רבי ימיש היה השוחט הפרטי של הגאון הצדיק מגארליץ זי"ע. כמוכן
מיד שנודע שזקני אוכל רק משחיטת רבי ימיש ממילא כל חסידי צאנו
דקדקו לאכול רק משחיטת רבי ימיש.

בעיר בערלין גרו הרבה מחסידי צאנו שרצו לאכול רק משחיטת רבי
ימיש. אבל הדבר עלה להם בקשיים גדולים עד שהבשר הגיע אליהם,
ואיך להחזיק זאת שלא יתקלקל, כי עדין לא היו אז אמצעי הקירור
להחזיק זאת לזמן ארוך.

לכן טכסו חסידי צאנו-גארליץ עצה איך להביא את השוחט מגארליץ
רבי ימיש לבערלין.

באותו זמן ארע בבערלין, ששוחט אחד, מחמת מצב בריאותו, משך
ידו מלשחט. החסידים נצלו הזדמנות זו והציעו לבעל בית המטבחיים,
שיקבל את השוחט המפרסם רבי ימיש מגארליץ, כשוחט בבערלין,
כי שמו הטוב הולך בכל המדינות וממילא יוכלו למכור הרבה בשר בכל
המקומות.

הבעל הבית נתרצה לזה ומיד שלחו לרבי ימיש שיבוא לבערלין. אכן
הוא תקף, בהזדמנות הראשונה בא. עם בואו נתועדו מיד כולם לסדר

הדברים עד הפרט האחרון. עם גמר האסיפה הוביל הבעל בית את רבי ימיש לבית השחיטה, שיראה בעצמו איך נראה הדבר ומה שיש לו להוסיף בתקונו וכו'.

בית המטבחים היה גדול ממדים, שספק בשור להרבה מקומות על ידי קרונות רכבת. השוחט רבי ימיש התבונן מהנעשה שמה וראה שתהליך השחיטה הוא יותר מדי מהר, לכן התנה עצמו בפרוש, שאינו יכול לשחוט רק באפן כפי שהוא רגיל בגארליץ, בעל הבית הסכים לזה מיד. אחר כך עורר השוחט, היות ומטעם הממשלה הנהיגו לנפח הראות דוקא במנפח ולא בפה, מחמת חשש חולי השוחט, כמוכן שבמנפח יכולים לנפח יותר חזק ומהר, ולפעמים זה יכול לגרם שהראה תתפוצץ, לכן רצה שבדוקא ינפחו הראות רק בפה. גם לזה הסכים הבעל בית, הגם שהרופאים הוטרינארים התנגדו לזה. גם בנדון שכירות השוחט הבטיחו לו שכירות הגונה ביותר, ובאפן זה קבל רבי ימיש עליו להיות שוחט בבערלין.

הסכם שביום שלישי הבא לטובה, בשעה שבע בבקר יתחיל רבי ימיש לשחוט בשעה טובה ומצלחת.

ביום השלישי בשעה המיעדת השוחט איננו. עוברת עוד שעה ועוד שעה ועדין השוחט איננו. כל בית המטבחים, על פועליו, מאות נכרים, עמדו הכן לרגע שהשוחט יתחיל פעלתו, אבל עדין הוא איננו.

בעל המטבחים כבר היה אובד עצות, פה עומד הכל הכן והשוחט איננו, וזה גורם לו הפסד גדול. מיד נסע לבית השוחט לברר מה קרה, האם רק אחר לקום או ארע חס ושלום משהו יותר רציני.

בהגיע הבעל בית לבית השוחט, הוא פונה אליו במרירות: היתכן כזאת! כל המפעל עומד הכן לקראתו ואיך יכולים לעכב מפעל אדיר כזה על מאות פועליו?

השוחט מתנצל לפני הבעל בית באומרו: בעל בית יקר, אתם לא יודעים מה קרה? קמתי השכם בבקר, שהיה מוכן לזמן התחלת השחיטה. אף עם פתיחת עיני אני מרגיש שידי הימנית משתקת לגמרי. אין לי שום הרגשה בה. אין לי שום משג מה קרה.

המשך בעמוד כב

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

כב. ראיתי המנהג ביושבי כפרים הרחוקים זה מזה ובשבת באים למנין עשרה לבית הכנסת להתפלל ברב עם הדרת מלך מלכו של עולם הקב"ה, ובאים לבית הכנסת והם עוסקים בהבלי עולם ומספרים אחד לחברו איך שקנה סוסים במקח השוה אצל א' וזה מספר שקנה פרה או שאר בהמה, וכל דבריהם הוא במשא ומתן של חל וקיימא לן ודבר דבר שלא יהיה דבורה בשבת כשל חל, ובחל אין רואין אחד לאחד רק בשבת באים למנין והו עוסקין הכל בדרך ארץ ובמשא ובמתן, אז טוב היה להם לשבת בית בבתייהם ולישן במטה כדי שלא ידבר דברי חל בשבת (קב הישר פרק ע"ה אות ג).

כג. וכתבו המקבלים שלא זו בלבד מחלול שבת צריך ליזהר בשבת אלא מפל דהו דבר חטא פי אפלו עם הארץ שבחטאו בחל אינו פוגם אלא בעשייה בשבת שכל העולמות כלולים זה בזה גם הוא פוגם באצילות (פלא יועץ ערך שבת). כד. נודע אסור הדבור של חל, והתוספות כתבו דאפלו בדבור של התר אסור להרבות בשבת, וכן כתב בשלחן ערוך והפליגו הרבה על זה בספרים הקדושים וחובה על כל אדם ליזהר בזה פי אין זה ממדת חסידות כלל רק בזולת זה אינו שומר שבת, ומי שנוזהר בזה יזכה ליום שכלו שבת (נועם מגדים על הכתוב בחריש ובקציר, מנחת שבת ע"ב אות י"ז).

כה. בספר מגלה עמקות מגדיל מאד עון דבור שקר בשבת (מנחת שבת שם). כו. דבור של חל אסור גדול ועצום בשבת ושואלין עליו למעלה ואומרים מי הוא זה אשר גורם פרוז בין הדבקים, ואם בדבור הקל כן כל שכן במעשה החמור שהוא מטמא עליונים ותחתונים (סה"ק תולעת יעקב, מנחת שבת אות כ"א).

כז. אמרו חז"ל לא יהיה דבורו של שבת כדבורו של חל, אין הפונה לבד על רבוי דברי חל דאם כן הוה ליה למימר שלא ידבר בשבת דברי חל, אלא הפונה שיקדש פיו בקדשה יתרה בין בלמוד בין בתפלה יותר מבימות החל כגון ג' ברכות הראשונות של תפלה ששוין בשבת כמו בחל יתקדש בשבת יותר מבחל והכל תלוי בקדשת המחשבה (פנים יפות לבעל הפלא"ה זצ"ל, מנחת שבת כ"א).

בעל המטבחים לקח מיד את רבי ימיש השוחט לבית החולים הכי גדול באזור והזעיק הממחים הכי גדולים בשדה זה. גם הזעיק ממחים גדולים מקרוב ומרחוק. כסף לא נחשב אז אצלו לכלום.

הרופאים בדקו את יד השוחט ועשו בדיקות מיחדות וקבעו אחר כך שיד השוחט מרעלת ומתחילה להרקיב; כדי להציל חייו מכרחים להוריד את כל היד הימנית, אחרת אין תקווה לחייו.

השוחט רבי ימיש לא רוצה לשמוע בעצת הרופאים ועומד בתקיפות על דעתו לא לעשות שום פעלה. הוא מקוה שבעזרת השם יתברך זה יתרפא מאליו.

ככה נשאר השוחט רבי ימיש בבית החולים במשך שלושה שבועות. במשך כל הזמן בקרו אותו אנשי העיר. משראו הרופאים שאין ביכלתם לעזור להשוחט, שלחו אותו הביתה.

בכל יום ויום בקרו אותו אנשי העיר שונים. השוחט היה עצוב מאד ממה שקרה אתו, אף הבליג על יגונו ולא ספר למבקריו מה שבלבו. הוא קבל כל אדם בסבר פנים יפות. גם ילדי העיר בקרו אותו ואחלו לו רפואה שלמה, וככה עברו כמה שבועות.

ביום שלישי בהיר אחד קם רבי ימיש בבקר השכם והנה ידו על מכונה כמקדם. כששאלו אותו מבקריו: רבי ימיש מה קרה? הוא מספר:

באמצע הלילה לפני שקמתי אותו יום שלישי להתחיל לשחוט, נתגלה אלי בחלום מורי ורבי ברוך גארליצער ושאלי: "ימישו! קבלת עליך להיות שוחט בבערלין?!", ענית:

הן, - רבי. קבלתי עלי להיות שוחט כאן, אף התניתי עמם כל הפרטים והתקנות באיזה אופן אני אשחט כאן."

הצדיק מגארליץ נשמתו עדן שואלו הלאה: - "היודע אתה, ימיש, שאפילו שיקוימו כל תנאיך ותקנותיך על צד הכי טוב, בכל זאת ימכר בעל המטבחים קרונות רכבת מלאים בשר שאתה אף פעם לא שחטת?!" הרבי פושט ידו הקדושה אלי ונעלם. אני מתעורר בפעימות לב חזקות מאד ומרגיש שידי משתקת לגמרי.

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ח"ב יז, א

גזרת רבי יהושע

רבי יהושע היה עולה לירושלים, והיה הולך בדרך. ראה ערכי אחד שהיה הולך בדרך ובנו עמו. פגשו ביהודי אחד, אמר לבנו, היהודי הזה געל, שמאס בו אדונו. נול אותו ותירק לו בזקנו שבע פעמים, שהוא מזרע של רמים, שאני ידעתי שמשעבדים בהם שבעים עממים. הלך בנו ותפס בזקנו. אמר רבי יהושע, רמים רמים, גזרני על העליונים שיורדו למטה. עד שלא סים, נבלעו במקומם.

רבי יהושע הנה סליק לירושלם, והנה אזיל באורחא, חמא חד ערבא, דהנה אזיל באורחא, ובריה עמיה. פגעו ביהודאי חד. אמר לבריה, האי יודאי געלא, דמאס ביה מריה. נוול ליה, ורקיק ליה בדיקניה שבעה זמני, דאיהו מזרעא דראמין, דאנא ידענא דמשעבדן בהו שבעין עממין, אזיל בריה ואחיר בדיקניה. אמר רבי יהושע ראמין ראמין, גוזרנא על עלאין, דיחתון לתתא. עד לא סיים אתבלעו באתריהון.

ח"ב יז, ב

חמור היסח הדעת מדברי תורה

רבי יוסי יצא לדרך, והיה רבי אחא בר יעקב הולך עמו. עד שהיו הולכים, שתק רבי יוסי והרהר בדברי העולם, ורבי אחא הרהר בדברי תורה. [עד שהיו הולכים] ראה רבי יוסי נחש אחד שהיה רץ אחריו. אמר רבי יוסי לרבי אחא, ראית את הנחש הזה שרץ אחרי? אמר לו רבי אחא, אני לא ראיתי אותו. רץ רבי יוסי, והנחש אחריו. נפל רבי יוסי ודם שמת וירד מהקטמו. שמע שהיו אומרים, רק אתכם ידעתי

רבי יוסי נפק לאורחא, והנה רבי אחא בר יעקב אזיל עמיה, עד דהוו אזלי, שתק רבי יוסי, והרהר במלי דעלמא. ורבי אחא הרהר במלי דאורייתא. (עד דהוו אזלי) חמא רבי יוסי חד חניא, דהנה רהיט אבתריה. אמר רבי יוסי לרבי אחא, חזית האי חניא דרהיט אבתראי. אמר ליה רבי אחא, אנא לא חמינא ליה. רהט רבי יוסי וחניא אבתרוי. נפל רבי יוסי, ודמא שמת ונחת מהקטמוי, שמע דהוו אמרין, רק אתכם ידעתי מכל

זהר השבת

מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו', אָמַר רַבִּי
 יוֹסֵי, וּמָה עַל שְׁעָתָא חָרָא כָּךְ, מָאֵן
 דְּמִתְיַאֵשׁ מִנָּה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.
 מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו'. אָמַר רַבִּי
 יוֹסֵי, וּמָה עַל שְׁעָה אַחַת כָּךְ - מִי
 שְׂמִתְיַאֵשׁ מִמֶּנָּה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

המשך סיפור מעמוד כב

רַבִּי יְמִישׁ מְמַשִּׁיף וּמְסַפֵּר: "הַלֵּילָה רָאִיתִי שׁוֹב בְּחִלּוּמֵי אֶת מוֹרֵי וְרַבִּי
 מְגֹאֲרֵלִיץ זִי"ע וְשׁוֹאֵל אוֹתִי: - "יְמִישׁ, הֲאִם אַתָּה עוֹד רוֹצֵה לְהִיּוֹת שׁוֹחֵט
 בְּבַעֲרֵלִין?!"

הַשְּׁבִתִּי:

- "רַבִּי, אֲנִי לֹא רוֹצֵה יוֹתֵר לְהִיּוֹת שׁוֹחֵט פֹּה. הַרְבֵּי יִסְלַח לִי, לֹא יִדְעֵתִי
 שְׂאֲנִי עוֹשֶׂה מִשְׁגָּה בְּהִסְכָּמְתִּי זֶה. פְּרָצְתִּי בְּבִכֵי מֵר, שְׂיַעֲזוּר רַחֲמִים
 עָלַי בְּשָׂמִי מְרוֹמִים שְׂיָדִי תִּשׁוּב לְאִיתְנָה הָרֵאשׁוֹן". מוֹרֵי וְרַבִּי פּוֹשֵׁט יָדוֹ
 הַקְּדוּשָׁה אֵלַי וְאוֹמֵר: - "אִם כֵּן הִיָּה בְּרִיא" וְנִעְלַם מֵעֵינַי. מִיד הִתְעוֹרַרְתִּי
 וַיְדִי כְּמִקֶּדֶם.

הַרְבַּ מְקֻלוּזְעַנְבוֹרֵג זַצ"ל אָמַר: "רוֹאִים אַתֶּם בָּנִים יְקָרִים, זֶה קָרָה
 בְּזַמְנֵי. בְּעֵינַי רָאִיתִי הַשׁוֹחֵט עִם הַיָּד הַמְּשֻׁתָּקֶת, וְאַחַר כֵּן עִם הַיָּד הַבְּרִיאָה
 כְּמִקֶּדֶם. עוֹד נִמְצְאִים עֵדִים חַיִּים רַבִּים שְׂזוֹכְרִים אֶת הַמְּאָרֶע, מִחֲמַת
 שְׁגָרוֹ בְּשִׁכְנוֹת עִם רַבִּי יְמִישׁ הַשׁוֹחֵט הַנִּ"ל.

הַרְבֵּי מְקֻלוּזְעַנְבוֹרֵג הַמְּשִׁיף: "אֲבָל אֵיפֹה לּוֹקָחִים הַיּוֹם צְדִיקִים כְּאֵלוֹ,
 שְׂאֲפִילוֹ בְּעוֹלָם הָאֱמֶת לֹא נָח וְשָׁקֵט, כִּי זֶה הִיָּה אַחֲרֵי רַבּוֹת בְּשָׁנִים
 מְפֻטְרֵתוֹ, בְּכָל זֹאת הִיָּה בּוֹ הַכַּח לְבֹא לְעוֹלָם הַזֶּה, לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַשׁוֹחֵט
 שְׂקִבֵּל מִמֶּנּוּ קִבְּלָה שְׁלֵא יְהִיָּה גוֹרֵם חֵס וְשְׁלוֹם שְׂצַבוֹר גְּדוֹל יְהוּדִים
 חֲרָדִים יֵאָכְלוּ נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת".

הַרְבֵּי מְקֻלוּזְעַנְבוֹרֵג עוֹרֵר בְּנִדּוֹן זֶה בְּעִשְׂרוֹת קֵאסְעֵטֵס בְּדִרְשׁוֹת
 שְׁלוֹ. וּבְסִיּוּמוֹ אָמַר: "שְׂיִרְחַם עָלֵינוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁלַח הַגּוֹאֵל צְדָק
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ".
 (מִסְפָּר דּוֹרְשֵׁי ה' פָּרָק י')

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

פתיחה

א. מעשה הקצבים שהאכילו טרפות בימיו של בעל ה"מגלה עמקות":
בשנת שמ"א, מת בקראקוב קצב אחד והשאיר אחריו את בנו היתום.
אחד מחבריו הקצבים הכניסו לביתו וגדלו כבנו, יחד עם עוד יתום נוסף.
שניהם היו עוזרים לאביהם- מאמצם בחנות האטליז שלו בכל עבודות
הבשר: לחתכו, למלחו וכדו'.

שני היתומים עבדו בפרך ולמדו כף בדרך הקשה את סודות המקצוע.
השנים גדלו ללא תורה וללא יראת שמים, והיו לנערים מגשמים כשוליות
קצבים לכל דבר.

באותם ימים, מחירו של הבשר היה גבוה מאד, בשל המסים הרבים
שהטילו על מכירתו: מס העיר, מס המלך ומסי הקהלה - חוץ משכר
השוחט, הבודק המנקה, וההפסד על חלקים האסורים באכילה, שהעלו את
המחיר לגבהים כאלו שרק העשירים ביותר יכלו להרשות לעצמם לקנותו.
לבתיהם של אלו היו מגיעים השנים עם משלוחי הבשר מן האטליז.

יום אחד מצא אחד מן היתומים מטבע, ובחושו המסחרי הכריא הבין,
שלא יהיה לו כדאי לבזבז אתו, אלא החליט לעשות עמו עסקים.

מה עשה? למחרת, הלך לרחוב הגויים וקנה שם בשר טרפה, שמחירו
היה נמוך לאין שעור ממחירו של הבשר הכשר, וצרף את חתיכת הטרפה
אל משלוח הבשר הכשר, אותו הביא לביתו של אחד מעשירי העיר. כמוכן,
שהתשלום עבור המשלוח עלה בהרבה על המחיר שהשב אל האטליז, ואת
ההפרש שלשל היתום אל כיסו.

את הרוח השקיע היתום בקניית כמות גדולה עוד יותר של בשר טרפה.
וכך הלך והגדיל את הונו. כל זאת, כמוכן, תוך שהוא מסתיר היטב את הדבר
מעיני הקצב. מעיניו של חברו לא יכול היה להסתיר, ובמשך הזמן הפך גם

הִיתוּם הַשָּׁנִי לְבַעַל סוּד וּלְשֵׁתָף פְּעִיל לְדָבָר עֲבָרָה.

עַם הַזְּמַן. הִלְכוּ הַשָּׁנִים וְשִׁכְּלוּ אֶת שִׁטוֹת הָעֲבוּדָה שֶׁלָּהֶם. וְהָיוּ מְעַכְּבִים אֶת הַתְּשׁוּבָה עֲבוּר הַמְּשׁוּלָּחִים לְבָתִּים אֲצֵלָם לְיוֹם יוֹמִים. וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן הָיוּ מְנַצְּלִים לְקִנְיַת כָּשׁוֹר טְרַפָּה שֶׁנִּמְכַּר לְמַחֲרָת כְּכָשׁוֹר כָּשׁוֹר.

הַשָּׁלֵב הַבָּא הָיָה לְבָיִם רִיב בְּיוֹן אֶחָד הַנְּעָרִים לְמַעְסִיקָה, כִּי שָׁזָה שֶׁלַּחֹ מֵעַל פָּנָיו וְהָלָה הֶלֶף וְהַשְּׁכִיר עֲצָמוֹ לְמַשְׁלֹחִים בְּאֵטְלִיז אַחֵר, שֶׁם הַפְּעִיל אֶת אוֹתָהּ הַשִּׁיטָה לְהַפְקֵת רְוָחִים.

עַם הַזְּמַן הֶלֶף הוֹנֵם וְגָדַל, וְעַם הָאֲכָל בָּא הַתְּאָבוֹן, וְהָעֲבוּדָה עֲבוּר אַחֲרִים כִּי לֹא נִרְאָתָה לָהֶם כְּמַסְפִּיקָה, וְהֵם הִחְלִיטוּ לְפָרֵשׁ וּלְפָתַח בְּאֲמָצְעוֹת הַסְּכּוּם שֶׁבִידֵיהֶם אֵטְלִיז מְשֻׁלָּהֶם, מִתּוֹךְ הַכְּנָנָה לְהַפְעִיל אֶת שִׁיטָתָם לְמַכּוֹר כָּשׁוֹר טְרַף כְּכָשׁוֹר בְּאֶפֶן נֶרְחָב יוֹתֵר.

כִּי עָשׂוּ. בְּמַקְבִּיל לְפִתִּיחַת הַחֲנוּת בְּרַבֵּעַ הַיְּהוּדִי, שֶׁכָּרוּ מַחְסָן בְּאֲזוֹר הַנוֹצְרִי, שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים אוֹ הוֹרְגִים מִדֵּי פְּעַם עֵגֶל אוֹ פָּרָה לְלֹא פְּקוּחַ רַבְּנֵי בְּאֶפֶן לֹא כָשׁוֹר, וּמוֹכְרִים אֶת בְּשָׂרָם בְּחֲנוּתָם כְּכָשׁוֹר.

עֲבוּדָתָם נִעְשְׂתָה בְּזִהִירוֹת וּבְפִיקָחוֹת רַבָּה, כִּי, שֶׁיִּכְלוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּתַרְמִית לְאַרְךָ שָׁנִים. אֵיכּוֹת הַכָּשׁוֹר וְהַמְּחִירִים הַזּוֹלִים שֶׁיִּכְלוּ לְהַצִּיעַ, הַבִּיאוּ בְּאֶפֶן טְבָעִי לְהַגְדִּיל מַסְפֵּר הַלְּקוּחוֹת שֶׁלָּהֶם עַל חֲשִׁבוֹן בְּעִלֵּי אֵטְלִיז אַחֲרִים, וּמַסְחָרָם וְרוּחִיהֶם עָלוּ מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

עַם הָעֵשֶׂר בָּא גַם הַכְּבוֹד. הַשָּׁנִים רָכְשׁוּ לְעֲצָמָם בְּתֵי פֶּאֶר, נָשְׂאוּ לְעֲצָמָם נְשִׁים מִן הַמְּשַׁפְּחוֹת הַמִּיחְסוֹת, סָחְרוּ בְּבִקְרָה וּבְצִאוֹן; כִּי, שֶׁלְּמִרוֹת בּוֹרוּתָם, הִפְכוּ הַשָּׁנִים לְאֲנָשִׁים נְכַבְּדִים וּמְקַבְּלִים בְּחִבְרָה הַיְּהוּדִית. לְכַנּוּתֵיהֶם כְּחָרוּ חֲתָנִים תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁיִּכְלוּ לְהַתְנַאֲוֹת בָּהֶם וּלְחַפּוֹת כִּי עַל בּוֹרוֹת שֶׁלָּהֶם, וְאֶת בְּנֵיהֶם שֶׁלַּחוּ לְלִמּוּדִים בְּיִשִּׁיבוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּפוֹלִין. (הַמְּשַׁךְ יְבוֹא בַעַז"ה)

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט כבני מרון. אחת אחרי השנייה נדונו הנשמות, מי לענש חמור ומי לענש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול...
לפתע פתאם רעדו אמות הספים מקול צעקה אימה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרשע הזה?! כל מדורי הגיהנם לא יספיקו בשבילו!!!"

"קפאתי על מקומי מרב בעתה ופלצות, אך המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאוני בנגעם בי בקלילות בכנפי המשי הרכות שלהם. נזפרתי במגלת הקלף של בעל "מגלה עמקות" שהייתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן...
ואז נשמע שנית הקול התקיף:

"איזה מין דבורים הם אלה של בעל "מגלה עמקות"? שהוא יגזר עלינו לפטר נשמה כזו מכל ענש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות, שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף!!!"

בארוח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי ישר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדושה:

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה?! באילו אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעה ברבים והודתה עליהם ללא כל סיג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות

צפוי לבזיונות ולתּרפות, בלי סוף זרקה מאחרי גוה את כל חיי העֶשֶׂר והרוחה והשמידה במו ידיה את כל הונה ורכושה, את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בישות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש, לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוך אש הגיהנם?! הרב הקדוש והטהור בעל "מגלה עמקות" הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צרפה כבר מספיק בכור היסורים, וכי כל עוונותיה ופשעיה מרקו ונטטפו בדם ובדמעות, ויצאה זכה ונקיה ללא רבב, יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!?"

(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבֵּלָה ומדוּרֵי שִׁים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים להִזְהִיר אֶת
הרבים, או שְׁנוֹתן כְּסָף לְהַדְפִּים

מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה

ג. בספר דברי אברהם מסופר שבא פעם א' לבית רבו מרן החת"ס זצ"ל והתמרמר לפניו רבו, שעל ידי שהוא טרוד בקהלה גדולה, וגם בלימוד הישיבה, ולהשיב לשואל דבר, על ידי זה אין לו פנאי להשגיח על בניו ויוצאי חלציו, ולתהות על קנקנם במה שלומדים. והשיב לו, הלא דוד המלך עליו השלום אמר "כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה", ואפשר לפרש הכוונה שמלוה ונותן אתכל היום שלו, דהיינו העת והזמן שלו לאחרים, ומשגיח עליהם, וזרעו מה תהא עליהם, על זה אמרו זרעו לברכה, ובזכות זה אף שהוא אין לו פנאי ועת להשגיח עליהם, השם יתברך ישגיח עליהם שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, ונהנה רבו מאוד מדבריו, ואמר לו נחמתני בני נחמתני, ואחר כך בשבת קודש בסעודה שלישית סיפר החתם סופר לתלמידיו הפירש הזה, והפליא אותו מאוד, והוסיף לפרש בזה הפסוק (משפטים) "לא תהי' משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא", כי בגמרא דרש לא תהי' משכלה ועקרה שלא תהי' עקר מן התלמידים, וכיון שיהי' לך הרבה תלמידים ולא יהי' לך פנאי להשגיח על בניך כי תתן את ימיך רק להשגיח על אחרים, על זה אמר השם יתברך את מספר ימיך מה שאתה נותן לאחרים אמלא, להשגיח על בניך ובני ביתך שיהיו לברכה, ודברי פרי חכם חן. (מובא גם כן בספר טיול בפרדס, ובספר שיח שרפי קודש)

זמנא ב"פירוש יונתן": "ויפקון באוכלסין סגיאין מן למברניא", כן פירוש רש"י על וצי אדיר וברנא רבתי והן ספינות גדולות: "ומארע אטליא" יש לפרש שזו אטליא של יון, "דיפקון מן קוסטנטיני" זו של ישמעאל... "סופיהון דאיליין ואלייך למיפל ביד מלכא משיחא".

בעין זה אעתיק מהזוהר הקדוש פרשת אמור, וזה לשונו: "ואז זמינין בני ישמעאל לאתערא קרבא בעלמא ולא תכנשא בני אדום עלייהו ויתערו קרבא בהון, חד על ימא וחד על יבשה וחד סמיך לירושלים, ושלטין אלין באלין וארעא לא יתמסר לבני אדום בההוא זמנא יתער עמא חד מסיפא עלמא על קרתיה רבתי ויגח בה קרבא ג' ירחין ויתכנשון תמן עממיא ויפלון בידייהו עד דיתכנשון כל בני אדום מכל סיפא עלמא, וכדין יתגזר הקדוש בריך הוא עלייהו הדא הוא דכתיב: "כי זבח לה' בבצרה", עד כאן מספר הזוהר.

עתידין בני ישמעאל לעורר ג' מלחמות בעולם: אחת בים, אחת ביבשה, ואחת סמוך לירושלים

וזמינין בני ישמעאל למשלט בארעא קדישא מכלא זמנא סגי... ואנון יעכבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו עד דישתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל, וזמינין בני ישמעאל לאתערא קרבין תקיפין בעלמא ולא תכנשא בני אדום עלייהו, ויתערו קרבא בהו חד על ימא וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים. (תרגום יונתן בן עוזיאל במדבר פרק כ"ד פסוק כ"ד)

סימן שב - דיני נקוי וקיפול הבגדים בשבת, ובו י"ג סעיפים

לנער בגד מן האבק שעליו אם מקפיד עליו וטוב לחוש לדבריו (רש"י ואור זרוע) אבל מותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת (אור זרוע) ועיין לקמן סימן של"ז:
ב. הלוקט יבולות שעל גבי בגדים כגון אלו היבולות שבכלי הצמר הנשארים בהם מן האריגה חייב משום מכה בפטיש והוא שיקפיד עליהם אבל אם הסירם דרך עסק פטור:

א. המנער טלית חדשה שחורה מן הטל שעליה חייב שהניעור יפה לה כמו כיבוס והוא שמקפיד עליה שלא ללבושו בלא נייעור. הגה: וכל שכן שאסור לנער בגד שנשר במים או שירדו עליו גשמים ודוקא בבגד חדש שמקפיד עליו (כל בו) יש אומרים דאסור

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי
מהתרגומותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

ברוך השם - לכבוד המפעל הקדוש מפעל הזֶהר העולמי!

אספר לכם עובדה נפלאה הראויה לכל אחד לחקוק על לבו, ומהם יראו וכן יעשו. באחד הימים האחרונים הגעתי למושב "פורת" והנה בבית המדרש של הישוב יושבים כ-600-500 יהודים ולומדים בהתמדה רבה ובשמחה את הזֶהר הקדוש!!! מה אומר ומה אדבר - אשריכם ישראל!!! איזה זכות שזכינו לה בדורנו אנו ש-600-500 יהודים יושבים יחד בזמן קבוע ולומדים את הזֶהר הקדוש ממש רואים בחוש שהגאולה כבר מגיעה וכמו שכתוב בזהר הקדוש שבזמן שמשיח עומד להגיע ילמדו אפילו הקטנים את סודות התורה ויתגלה הקבלה לכל.

וברוך השם אשר לא הסיר חסדו מאתי וזכיתי לקבוע למוד בזהר הקדוש. ובפרט שכאשר חפשתי בהיותי בטיול קטן שערכתי למקומות הקדושים מקום שיש שעור ללמוד זהר והנה בכל ארץ הקדש אין פנה אשר אין שם זהר!!! בכל מקום ומקום מתקבצים יהודים יחד מכל הגוונים והעדויות, חסידים, ליטאים, ספרדים, תוניסאים, תימנים, שאמים, באלאדים, ירושלמים, בוכרים, ויז'ניץ, נדבורנא, גור, חב"ד, בעלז, ברסלב, ביאלא, טשורנוביל, לעלוב, קרעטשניף, קרליו, וכו' וכו', כלם איש אחד בלב אחד, כפי שהיה לפני מעמד הר סיני.

וכן בישיבות הקדושות הרבה בחו"רים קוראים יום יום בזהר הקדוש וכל רואיהם ומגידי שיעוריהם ורבניהם ומשגיחיהם וראשי ישיבותיהם כולם יכירו וידעו - לא ראי זה כראי זה - ער איז ניט דער זעלבער - כל לומד זהר הרי קרו עור פניו בחוש!!! אפשר לראות את זה על הפנים!!! כזה קדושה! כזה טהרה! כזה שמחה! כזה אהבת תורה! - אשריכם ישראל! - לפני מ"י אתם מטהרים! ומ"י מטרה אתכם! אביכם שבשמים!!! - מקוה ישראל השם!!! - אשרינו שזכינו בדורנו אנו לכל הזכותים הגדולים והנפלאים האלה, וכפי שהיה המעשה אצל רבן של כל ישראל מורנו אור שבעת הימים רבנו הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן, אשר עשה בראש השנה עלית נשמה ועלה עד להיכלו של משיח ושאלו אימתי קאתי מר (מתי יבוא מר?) וענה לו משיח לכשפיצו מעינותיה חוצה וידעו ליחד יחודים כמותה, ואכן זה נעשה על ידי הפצת למוד החסידות והזהר הקדוש אשר מפצים את המעינות חוצה ועד אשר אפשר ליחד יחודים

זהר השבת

ועל ידי כן תבוא כָּבֵד הַגְּאוּלָּה הָאֲמֵתִית וְהַשְּׁלֵמָה בְּרַחֲמִים רַבִּים בְּקֶרֶב מְאֹד
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה, אֲבָרְהֶם יִשְׁעִיהוּ לְבִרְסָקִי, בְּנֵי בִרְק

בְּסִיעֵתָא דְשְׂמַיָא, מוֹצְאֵי שְׁבֵת קִדְשׁ מִשְׁפָּטִים א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אֲדָר ה'תש"ע
לְכַבּוֹד הַמְּפָעֵל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ הָעוֹלָמִי.

הַנְּנִי רוֹאֶה בְּרוּךְ הַשֵּׁם כָּבֵד זְמַן רַב אֶת פְּעֻלוֹתֵיכֶם הַחֲשׂוּבוֹת מְאֹד בְּהַפְצַת הַזֶּהָר
הַקְּדוֹשׁ. רְצִיתִי לוֹמַר לָכֵם, הֲרִי כָּל תְּקוּפָה קֶצֶרָה מְגִיעִים אֶל פֶּתַחנּוּ לְדַאֲבוּנְנוּ
הָרַב, עֲלוּנִים עִם מְקָרִים קִשִּׁים הַזְּקוּקִים לְהַרְבֵּה תְּרוּמוֹת כְּדִי לְהַחֲלִץ מִהֶמְצָב
הַקְּשָׁה כָּל כָּף, (הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר שְׁכָבֵךְ לֹא גִזְדַּק לָזֶה וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מְקָרִים קִשִּׁים כְּאֵלֶּה
וְדוּמְיָהֶם). וְהֲרִי אִם הָיוּ לוֹמְדִים אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ הֲרִי לֹא הָיוּ מְגִיעִים כְּלָל וְכָלֵל
לָזֶה, אִם כֵּן הֲרִי יְכוּלִים כָּף לְפַעֵל שְׁכָל אַחַד יַעֲסֹק בַּזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וְכָף כָּבֵד לֹא יִהְיֶה
צָרוֹת כְּאֵלֶּה וְדוּמוֹתֵיהֶן (כְּפִי שְׂמִפְרָשׁ כֵּן בַּזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ עֲצֻמוּ). וְאַבְרָקְשְׁכֶם בְּאַמַּת לְפַעֵל
עַל כָּף, וְכָף לֹא נִשְׁמַע עוֹד צָרוֹת. בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת וְהַרְבֵּה הַצְּלָחָה:

מ.ד. גְּרִינְבֵּרְג, יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדֵשׁ

תְּגוּבַת הַמַּעֲרֶכֶת: אֲכֹן הִנְנוּ פּוֹעֲלִים עַל כָּף שִׁילְמָדוֹ כְּלָם אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְכָף לֹא יִהְיֶה עוֹד צָרוֹת חֵס
וְשָׁלוֹם. וְכֵן יְדוּעָה קְרִיאַת רַבְנֵי יְרוּשָׁלַיִם מִשְׁנַת תְּרַפ"א אֲשֶׁר חֲתוּמִים עָלֶיהָ כָּל הַבַּיִת דִּין דְּאָז, וְכַתּוּב שֶׁם
כִּי לְמוֹד הַזֶּהָר הוּא מְעוֹרֵר הַרְחֻמִּים וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְיִתְגַּלֶּה וְיִבְנֶה הַמְּקֻדָּשׁ וְיִשְׁרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטּוֹחַ, וְהַלּוּמִד
בּוֹ בְּטוֹחַ שְׁלֵא יִסְבֵּל צַעַר חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. וּמִהַרְבָּנִים הַגְּאוּלָּים בְּד"ץ עֵדָה הַחֲרָדִית תִּשְׁס"ב, הָרַב יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב
פִּישֵׁר זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה, הָרַב מֵאִיר בְּרֵאנְדִסְדָּאָרְפֶּר עֶזְרָה צְדִיק לְבִרְכָה, הָרַב מִשֶׁה הַלְבָּרְשֵׁטְאָם זְכָר צְדִיק
לְבִרְכָה, הָרַב בְּנִימִין רַאבִּינְאוֹוִיטֶשׁ זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה, הָרַב יִשְׂרָאֵל מִשֶׁה דוּשִׁינְסְקִיא זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה.
וְלַהֲבָדִיל בֵּין חִיִּים לְחִיִּים: הָרַב מִשֶׁה שְׁטֵרְנְבוּךְ שְׁלִיט"א, הָרַב אֲבָרְהָם יִצְחָק אֹלְמָן שְׁלִיט"א: דְּבַר גְּדוֹל
מְאֹד הוּא לְהַנְהִיג לְלַמַּד דָּף זֶהָר בְּכָל יוֹם, וְהוּא כְּתָרִיס בְּנֵי הַפְּרַעַנְיּוֹת וְלְבַטֵּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְכו' וְלַהֲשַׁפֵּיעַ
שְׁפַע קִדְשׁ עַל עַם הַקְּדֵשׁ, וְאַשְׁרֵי הַמְּקִימִים כֵּן בְּכָל יוֹם אָמֵן. וְכֵן מְהֵרָב הַגְּאוּן פּוֹסֵק הַדוֹר הָרַב שְׂמוּאֵל
הַלּוֹי וְאַזְנֵר שְׁלִיט"א בְּשֵׁם הַחֲזוֹן אִישׁ זְצ"ל שְׂאִין לָהּ מֵאַמְרֵי חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה הַמְּלַהֲיָבִים כָּל כָּף
לְיִרְאָה כְּמוֹ מֵאַמְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ". וְכֵן מִתּוֹךְ קְרִיאַת הַגְּאוּלָּים הַצְּדִיקִים: רַבִּי יִצְחָק כְּדוּרִי זְכָר צְדִיק וְקְדוֹשׁ
לְבִרְכָה, רַבִּי יַחֲיָאֵל פִּישֵׁל אֵיזֶנְבָּאד זְכָר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה. וְלַהֲבָדִיל בֵּין חִיִּים לְחִיִּים הַגְּאוּלָּים הַצְּדִיקִים:
הַגְּאוּן הַצְּדִיק רַבִּי עוֹבֵדְיָה יוֹסֵף שְׁלִיט"א, הַגְּאוּן הַצְּדִיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנֵיהוּ יִשְׁשֹׁכֵר שְׂמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, רַבִּי
רַאבוּן אֶלְבָּז שְׁלִיט"א, וְעוֹד: שֵׁשׁ לְהַתְחַזֵּק בְּדַבְרֵי קְדָשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹהִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי זְכוּתוֹ יִגֵּן
עֲלֵינוּ אָמֵן, הַמְּבַטֵּחַ שְׁבֻזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסִפְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אֵף לֹלָא הַבְּנָה כְּלָל,
כִּידוּעַ מְדַבְרֵי רְבוּתֵינוּ). וְכַדָּאֵי הוּא רַבִּי שְׂמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדַּחֶק. לְכֵן כָּל אַחַד וְאַחַד יִשְׁתַּדַּל מִדִּי
יוֹם לְקֵרָא מִסְפָּר דְּפִים מִסְפָּר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְּלַחַת כְּלָל יִשְׂרָאֵל וְלְקֶרֶב הַגְּאוּלָּה. וּמְהֵרָב הַגְּאוּן הַמְּקַבֵּל
רַבִּי יַחֲיָאֵל פִּישֵׁל אֵיזֶנְבָּאד זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה רֵאשׁ מִתִּיבְתָא שְׁעַר הַשְּׂמַיִם לְהַנְהִיג לְמוֹד עֲמוּד הַיּוֹמִי בְּסִפְרֵי
הַזֶּהָר, וְעַל יְדֵי פְצַת לְמוֹד הַזֶּהָר בְּכָל תְּפּוּצוֹת יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה לְסוֹף יוֹקֵץ לְכָל צְרוּתֵינוּ תְּחִלָּה וְרֵאשׁ לְפִדְיוֹן
נַפְשָׁנוּ וְלַהֲוֹשֵׁעַ בִּישׁוּעַת עוֹלָמִים. וּמִהַגְּאוּן הַצְּדִיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי דְּנִיאֵל פְּרִישׁ זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה רֵאשׁ לְקַבֵּעַ
לְיַסַּד שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּסִיעֵתָא דְשְׂמַיָא בְּסִפְרָא קְדִישָׁא הַדִּין (סִפְרֵי הַזֶּהָר) מִדִּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עֲמוּד אַחַד בְּכָל יוֹם,
שְׁהוּא כְּתָרִיס בְּנֵי הַפְּרַעַנּוֹת לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְחֲלָאִים רְעִים, וְלַהֲשַׁפֵּיעַ שְׁפַע קִדְשׁ בְּרַכָּה רַבָּה רְפוּאוֹת
וְיִשׁוּעוֹת עַד בְּלִי דִי. וְיַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנִזְכָּה בְּאַמַּת לְלַמַּד הַיֵּטֵב אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ לְעִשׂוֹת נַחַת רוּחַ
לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִבּוֹא הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

